

BIO SAM TERRORIST

3 ISTINITE PRIČE

Izvornik: Ich war Terrorist

Copyright 2007 by Soulbooks.de;
Landwehrstrasse 34; 80336 Muenchen,
Germany

Copyright za Hrvatsku: www.soulsaver.hr

UVOD

"Molim te, ne teroriziraj me" fraza je koju vrlo često izgovaramo, ne razmišljajući puno o njoj. Mi u stvari teroriziramo jedni druge: naše obitelji, vrtići, škole, fakulteti već su odavno postali poprišta psihološkog ratovanja.

Šefovi teroriziraju svoje zaposlenike prijetnjama o otpuštanju, a političari provode svoje vrijeme terorizirajući jedni druge, umjesto da vladaju. Naš svijet je prepun terora. Kažu da siromašni ustaju protiv bogatih. Čini se da je teror jedini oblik protesta koji preostaje siromašnima.

Događaji u Madridu unijeli su strah u cijelu Europu. Zašto sljedeća bomba ne bi eksplodirala u jednom od naših gradova? Što je to što nas čini drugačijima od Španjolske - nekoliko beznačajnih političkih slogana?

Hoće li fraza "ne teroriziraj me" postati molba Europljana pod napadima Osame bin Ladena? Kod ovakve vrste terora smo potpuno nemoćni.

Sony vrlo malo važnosti pridaje ovom predmetu i pokušava iskoristiti temu terora za predstavljanje svojih proizvoda. Hoćemo li uskoro tražiti zvijezdu terora? Nasilje i oružje su postali sastavni dio kompjuterskih igara, filmova i glazbe. Teror je bio dio naše civilizacije puno prije nego što je eksplodirala prva bomba Al-Qaede.

Možda je ovo odgovor - zabava, izlasci i opijanje do besvijesti! Ne gledaj natrag - ne razmišljaj - zabava, zabava, zabava, sve dok se mjehur ne raspukne! Isključi vijesti; pusti muziku sve dok ne ugušiš zvukove bombi koje eksplodiraju i krike onih koji ginu.

Kada ljudi više ne mogu podnositi ravnodušnost i nepravdu, često se u svojoj frustraciji okreću nasilju kao posljednjoj opciji. Ova knjiga govori o trojici terorista sa različitih kontinenata koji su konačno shvatili da teror nije rješenje koje su tražili i otkriva kako su pronašli odgovor na svoja goruća pitanja.

Priča sjevernoirskog terorista

Davida Hamiltona

OD SIROVE OKRUTNOSTI DO BOŽJE LJUBAVI

Toliko daleko sam otišao da sam bio u stanju ubiti nekoga zbog nečega što sam smatrao opravdanim razlogom. Također sam bio spreman umrijeti zbog svojih uvjerenja. Zakleo sam se da ću to učiniti. Trojica u vojnoj uniformi sjedjela su naspram mene, ravnodušnih izraza lica i upitnih pogleda: »Jesi li siguran da želiš ovo?«, pitao je onaj u sredini. »Ovo ti je posljednja prilika da se predomisliš. Poslije nema odustajanja. Kada postaneš član naše paravojne organizacije (UVF – *Ulster Volunteer Force*, Ulsterski dobrovoljački odred), dio si nje za cijeli život«. Odgovor je izletio iz mene: »Da, hoću«.

Bilo je to 1973. u zagušljivoj stražnjoj prostoriji puba u Belfastu. Soba jedva da je bila osvijetljena, a težak dim dizao se uvis. Trojica UVF šefova sjedela su za stolom na kojem je bila postavljena zastava ulsterške oblasti. I Biblija je bila na stolu. Zaklinjući se, položio sam ruku na ovu religijsku knjigu. Tada sam postao član UVF. Ova paravojna grupa borila se protiv našeg neprijatelja IRA-e (Irske republikanske armije) mnogo odlučnije nego protiv bilo koje druge organizacije.

Nije bilo lako pridružiti se UVF. Trebalo je da vas neko predloži. Nitko nije znao tko su u stvari bili ostali članovi. Bilo mi je samo sedamnaest godina, ali nisam bio nepoznat među onima koji su se

borili protiv neprijatelja – katolika. Neko vrijeme sam već bio dio »Rathcoole KAI-a«. Rathcoole je okrug u kojem sam živio. KAI znači »Kill all Irishmen« (ubij sve Irce). Uspjeli smo istjerati sve katolike iz tog dijela grada. Iako nisam ubio nijednog Irca u to vrijeme, ponekad sam ih prebijao da bih im stavio do znanja da nisam jedan od njih.

Polako sam postao dio terorističke scene. Isprva sam krao vozila za druge teroriste, prevezio oružje i punio fondove pljačkajući. Kasnije sam napadao kuće naših neprijatelja molotovljevim koktelima da bih ih izгнаo iz Rathcoolea. Ovaj okrugt sada ima sedamnaest tisuća protestanata, i nijednog Irca, katolika – osim ako se nisu dobro prurušili. U nekim slučajevima radnici koji su dolazili u ovaj okrug bili bi ubijeni samo zato što se mislilo da su katolici. Naše boje su crvena-bijela- plava; one naših neprijatelja su zelena-bijela- žuta.

DJETINJSTVO

Neki od mojih prijatelja iz djetinjstva bili su katolici. U to vrijeme ništa nisam znao o vječitoj mržnji između protestanata i katolika. Ovo se promijenilo jednog dana dok smo se igrali u šumi. Došli smo do rijeke u koju su me ostali htjeli baciti. Zgrabili su me i gurnuli u rijeku. Iznenaden i ljutit nekako sam se dokopao obale i pitao ih zašto su to učinili. »Zato što si ti protestant, a svi mi ostali smo katolici«, odgovorili su. Tada sam se zakleo da nikada više katolika neću nazvati svojim prijateljem.

U školi sam - između ostalog - naučio da se nesporazumi mogu "riješiti" nasiljem. Bio je jedan dječak u našoj školi koji je bio posebno snažan i koji nas je često zastrašivao. Zvao se Norni. Jednom je odlučio okomiti se na mene. Skočio mi je na leđa i viknuo: "Hajde, provozaj me!". Ukopao sam se u mjestu i uspio ga zbaciti s leđa. Pao je na tlo. Pobjegao sam, ali sustigao me prije nego što sam uspio ući u učionicu. Bio sam u klopci, a on se lagano približavao. Uspaničen, zgrabio sam veliki školski šestar. "Što namjeravaš s tim?" rugao se Norni. Kad je naletio na mene, zabio sam mu metalni vrh u trbuh. Ostavio sam ga sa šestarom u trbuhu i otrčao u učionicu kao da se ništa nije dogodilo. Norni je odnesen u

bolnicu sav krvav. A ja sam postao heroj o kojem su svi pričali u školi.

Cijelo moje okruženje je bilo ispunjeno nasiljem i besciljnošću. U ovakvoj negativnoj atmosferi postao sam nepredvidljivi nasilnik. Jedne večeri moja djevojka Maksina i ja izašli smo u kafić u koji smo često odlazili. Jedan od momaka joj je stalno dosadivao tamo, pokušavajući je poljubiti. Stao sam pred njega i upitao ga da li želi imati posla sa mnom. Razgnjevljen, htio je ustati. Očekivao sam to i kada je počeo ustajati, mlatnuo sam ga kriglom po glavi. Pao je na pod i ostao ležati u lokvi krvi i piva. Jedan od njegovih prijatelja se umiješao i napao me s leđa. Zateturao sam i pao na gajbu piva. U ruci sam i dalje držao komad razbijene krigle. Zgrabio sam ga za kosu i zario mu staklo u lice. Kad sam ga pogledao, nos mu je bio odsječen. Krvi je bilo na sve strane. Odjeća mi je bila natopljena njegovom krvlju. Jedan od mojih prijatelja mi je bacio svoj džemper koji sam brzo obukao. Nekoliko minuta kasnije uletjela je policija. "Gdje je?", policajac je upitao momka koji je došao sa dvojicom

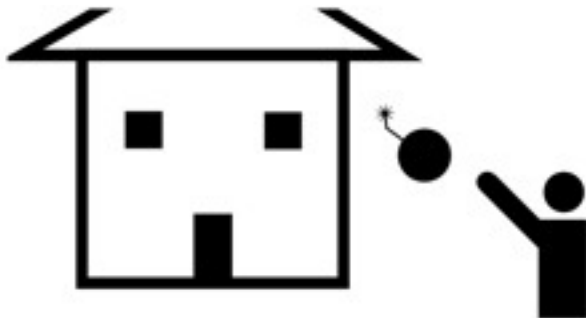

povrijeđenih. Pogledao je unaokolo i pogledi su nam se sreli. Netremice sam gledao u njega. On je odmahnu glavom, rekavši: "Ne znam gdje je, ne vidim ga više".

U to vrijeme sam pripadao paravojnoj jedinici u Shankill Roadu. Često smo se sukobljavali s katolicima. Moja grupa je lovila kradljivce automobila i kažnjavala ih pucanjem iz pištolja u koljena.

Nisam imao svoj pištolj u to vrijeme, ali bio sam izabran da čuvam stražu. Stajao sam s još jednim članom bande na uglu ulice i tiho ga upitao tko je meta ovog puta. "Ti", odgovorio je. Tada je jedan od njih podigao pištolj uperivši ga meni u glavu. Zgrabio sam ga za ruku, čuo sam tri vrlo glasna pucnja i u jednom trenutku sam pomislio da sam oglušio. Sve što sam čuo, bilo je zujanje u ušima. Potrčao sam što sam brže mogao, ali tada sam osjetio da me nešto peče u desnoj nozi. Zastao sam da pogledam, ali nisam mogao vidjeti nikakvu povredu: tek kada sam skinuo obuću, vidio sam krv. Neki ljudi su me prenijeli preko puta u kafić i položili na biljarski stol. Nepoznat čovjek je došao i pregledao me. "Pod hitno mora u bolnicu, inače će iskrvariti", rekao je ozbiljno. Sam me je odvezao do bolnice, odnio do ulaza i postavio na nosila, rekavši: „Mladić je ustrijeljen", a onda je otišao.

Ubrzo nakon što su mi previli nogu, policija me došla ispitati o pucnjavi. Htjeli su mi saznati ime, a ja sam im rekao da ne želim reći svoje ime kako ne bi uznemirili moju majku. Bio sam zabrinut za njeno slabo srce. Jedan od policajaca se iznervirao i viknuo:

"Slušaj ti! Govori kako se zoveš - odmah!"

Odgovorio sam, „Francis MacFrancis"

Kad su me uveli u operacijsku salu, policajci su me konačno ostavili na miru. Doktor je uklonio dva metka iz noge. Treći je bio ostavljen. Rekao je da bi napravio više štete nego dobra ako bi ga izvadio. Bila mi je to stalna opomena da metak može ubiti.

Od tog dana uvijek sam imao probleme na aerodromu kad bih prolazio kroz sigurnosna vrata.

Kao član UVF konačno sam dobio svoj pištolj. Sakrivaao sam ga u svojoj sobi, pod jastukom. Majka ga je pronašla. Plakala je i htjela je znati od kuda mi pištolj. Izmislio sam neke priče. Kada je otac došao kući, pozvao me u sobu. Nakon što me izudarao, pribio me uza zid i viknuo: "Nikada više da nisi unio pištolj pod ovaj krov!" Odgovorio sam mu: "U ratu smo s IRA-om! Netko se mora boriti s njima!"

Nedugo poslije toga, slijedeći događaji su se odigrali u zgradi za koju smo vjerovali da je sklonište vojnog garnizona za prikupljanje obavještajnih podataka.

Namjeravali smo podmetnuti eksplozivnu napravu, ali bili smo početnici u tome. Bomba je eksplodirala dok smo još bili u zgradi. Osjetio sam udar i izgubio orijentaciju. Kada sam došao k sebi, ležao

sam negdje na podu, poderane odjeće, ali bez ijedne ogrebotine. Moj prijatelj nije imao toliko sreće - zadobio je ozbiljne opekotine.

Jednom dok sam šetao sa svojom djevojkom Maksinom kroz Belfast, neočekivano smo naišli na grupu mladića, članove bande. Dječaci nam rekoše da namjeravaju zasuti autobus kamenjem. "Zašto ne napravite nešto ozbiljnije" pohvalio sam se i rekao djevojci: "Odmah se vraćam". Otišao sam s dječacima do sljedećeg autobusnog stajališta. Izabrali smo sljedeći autobus, a ja sam upotrijebio svoj pištolj da bih preuzeo kontrolu. Nakon što smo istjerali sve putnike, odvezli smo autobus do Rathcoolea i zapalili ga. Ostalo sam ostavio bandi i vratio se Maksini kao da se ništa nije dogodilo.

Nije čudo što policija nije zanemarivala ovakve napade i što su me dolazili tražiti. Nisam im dopuštao da me uhvate.

Prošlo je neko vrijeme prije nego sam se suočio sa zakonom. Napravio sam pogrešku. S nekim prijateljima sam bio u shopping centru, nesvjestan da se pištolj nazire ispod jakne. Jasno se mogao vidjeti njegov oblik, a drška je čak i virila. Jedan od čuvara ga je vidio i uspaničio se: "Ne pucaj! Molim te ne pucaj!", preklinjao je i svi su se okrenuli da me vide. Nismo znali što da radimo, pa smo potrčali da se sakrijemo u dvorište iza zgrade. Mislili smo da je ovo bilo zabavno, ali to se promijenilo kad sam se vratio kući i vidio policijski auto kako odlazi od naše kuće.

Pobjegao sam se i vratio se kući tek kad je pao mrak. Otac me dočekao na vratima i rekao da me tražila policija u vezi s oružanom pljačkom. Razgovarao sam sa svojim prijateljem Albertom koji je bio s nama u shopping centru. Odlučili smo otići u Škotsku dok se stvari ne smire. Ukrali smo automobil i odvezli se do luke da uhvatimo trajekt. Odjedanput smo čuli sirenu i ugledali policijski auto u

retrovizoru. Stisnuo sam gas. Ostavili smo policajce za nama i umakli im.

Zaustavili smo se na nekom zaklonjenom sporednom putu i smijali se tome kako je lako umaknuti policajcima. Nakon nekog vremena pomislili smo kako je sigurno da se odvezemo u luku, ali tada, poslije nekoliko kilometara, skrenuli smo iza ugla i naišli ravno na policijsku patrolu. Albert je naglo zakočio, okrenuo volan i punom brzinom krenuo preko travnatog nasipa. Izgubio je kontrolu nad vozilom i udario u zid. Policija je bila samo nekoliko stotina metara za nama. Izvukli smo se iz olupine i potrčali kroz dvorišta obližnjih kuća. Mogao sam čuti policajce koji su nam bili za petama. Uskočio sam u bazen da bih se sakrio i vidio sam kad je nekoliko njih prošlo pokraj mene. Par minuta sam pričekao, a onda sam izašao iz vode. Pozvao sam Alberta. Iskočio je iz kante za smeće. Rasterećeni, vratili smo se natrag na put. Odjednom, kotači automobila zaškripaše pokraj nas. "Da vas povezem, momci?" pitao je policajac. Uхватili su nas.

U policijskoj postaji sam doznao da ovi policajci nisu imali pojma o pokušaju oružane pljačke. Lovili su nas zbog ukradenih automobila.

Albert i ja smo se ubrzo opet našli na slobodi i odmah smo sljedećim trajektom otišli u Škotsku.

U Glasgowu smo ostali sljedećih šest mjeseci, dok mi majka nije pisala da se moja starija sestra namjerava udati. Tada smo se Albert i ja vratili kući.

Dok se obitelj okupljala u crkvi radi vjenčanja, primjetio sam dva nepoznata čovjeka kako me promatraju. Ispričao sam se, rekavši da idem popušiti cigaretu iza crkve. Ova dvojica su me vidjela kako odlazim i potrčali su preko puta, ali ja sam već bio preskočio ogradu i pobjegao im.

Sutradan sam zazvonio na Maksininim vratima. Dva policajca su se pojavila niotkuda, zgrabila me i odvukla prema obližnjem autu. Maksina me gledala. Viknuo sam joj: "Ne brini, uskoro ću se

vratiti!". Policajac se narugao: "Ne zadržavaj zrak dok budeš čekao da se vratiš".

Ovaj put me nisu odveli u policijsku postaju, nego ravno u zatvor - da čekam suđenje!

Škripa teških željeznih vrata koja su se zatvorila za mnom odjeknula je u mojim ušima. Zvučalo je kao grmljavina.

Prvi zadatak je bilo kupanje. U odvratnoj kupaonici nalazila se ogromna metalna kada s koje je emajl već odavno bio skinut. Nekako sam prevladao gađenje, popeo se u kadu i okupao. Zidovi moje ćelije bili su okrečeni u blijedo crvenu boju, što je na mene ostavljalo dojam domaće atmosfere. Sama ćelija je bila vrlo visoka, s malim prozorom na visini od oko dva i pol metra. Kad bih stao na krevet, mogao sam se podignuti držeći se za šipke i pogledati van - ali nije bilo ničeg za gledanje...

Nakon nekog vremena tamničar je prošao hodnikom i ugasio svjetla. Čuo sam kako zatvorenici u mom bloku pričaju i dovikuju se međusobno. Gledao sam pravokutnu sjenu koju je mjesечеva svjetlost, sjajući kroz rešetke na prozoru, napravila na podu i kako se sjena polako pomicala. Na kraju sam zaspao.

U zatvoru sam bio samo nekoliko dana kada je upravitelj zatvora ukinuo posjete. Jednog od stražara je ubila IRA. Nekoliko zatvorenika protestanata iskoristilo je ovo kao priliku da započnu pobunu. Ispalirali smo da zauzmemo ovo krilo i zarobimo stražare. Kad je znak bio dan, napali smo nekoliko stražara koji su tu stajali i počeli smo trgati sve na što smo naišli. Noge polomljenih stolova postale su oružje. Ono što je ostalo od stolova, kreveta i ormara, upotrijebili smo kako bi napravili barikade. Alarm je neprestano

pištao. Zatvorenici su trčali na sve strane, naoružavajući se svim vrstama oružja.

Uspjeli smo na neko vrijeme držati naš blok pod kontrolom. Međutim, vojnici koji su bili pozvani, na kraju su nas napali s krova. Ovo nisu bile policijske snage, već britanska vojska. Došlo je do oštre borbe, ali oni su bili udvostručili broj ljudi i nije im trebalo puno vremena da nas svladaju.

Koristili su gumene metke; nismo imali nikakve šanse. Skinuli su nas do gole kože i liscama vezali za vodovodne cijevi. Ostali smo tamo dok vrata koja smo polomili nisu bila zamijenjena.

Trebali su proći tjedni da bi se situacija smirila i vratila u kakvu takvu normalu.

Konačno sam bio prebačen u drugi zatvor. Tamo je bilo bolje. Sve je bilo drugačije. Bio sam razvrstan kao politički zatvorenik. Bilo mi je čak dopušteno da nosim svoju terorističku uniformu. Naučio sam više o tome kako rukovati oružjem, a pohađao sam i satove za pravljenje bombi. To mjesto je više sličilo na kamp za obuku mladih terorista.

Pretres mog slučaja bio je obavljen početkom 1974. Vrhovni sud Irske nalazi se odmah pokraj zatvora u kojem sam bio. Dvije zgrade su povezane podzemnim tunelom. Bilo mi je neugodno dok su me vozili kroz taj tunel. Suđenje nije išlo onako kako sam očekivao. Sudac mi je dao pet godina zatvora. Nisam mogao vjerovati - sve zbog jednog pokušaja pljačke i nekoliko ukradenih automobila! U zatvoru nisam mogao spavati. Bio sam smrvljen. Slijedeće jutro čuvar me probudio: "Hamilton, spremi se. Očekuju te u sudnici". Bio sam potpuno zbunjen jer mi je presuda bila pročitana dan ranije.

U sudnici sam ugledao svog odvjetnika i šapnuo mu: "Zašto sam danas ovdje?". Ali prije nego što je uspio išta reći, bili smo pozvani da ustanemo: "Molim vas, svi ustanite"! Sudac je ušao u sudnicu, obučen u staromodnu, dugačku odoru i s tradicionalnom bijelom perikom na glavi. Sumnjičavo sam ga odmjerio od glave do pete. Pognuo je glavu i dobronamjerno me pogledao preko svojih zlatom obrubljenih naočala.

Objasnio mi je da se moja presuda može suspendirati na uvjetnu kaznu. Opet sam bio slobodan čovjek! Sudac me pogledao ozbiljnim pogledom: "Hamilton, nikada te više ne želim vidjeti ovdje!" Bio sam presretan i pristao sam na to što je rekao.

Međutim, čim sam bio pušten na slobodu, moje terorističke aktivnosti su se nastavile. Bio sam čak unaprijeđen u komandira i odgovoran za trinaest ljudi i njihovo naoružanje. Zadatak nam je bio da naš okrug očistimo od terorista IRA-e, patrolirajući naoružani do zuba i napadajući ih. Mislili smo da su nas susjedne irske oblasti počele uvažavati zbog toga što smo ih napadali.

Nedugo poslije toga, oženio sam se Maksinom. Nije mi bilo dopušteno da joj išta govorim o svom članstvu u UVF, ali čuvati tajnu bilo je izuzetno teško. Jedne večeri trojica aktivista su došla u naš dom i zatražili da sakrijem oružje u kuću. Maksina me pitala na pragu tko su ti ljudi. Rekao sam joj da se ne brine i da ostane u spavaćoj sobi dok ne odu. Bilo je sasvim jasno da sam nešto morao poduzeti po pitanju terorizma, ali o tome nikad nisam razgovarao s Maksinom.

Nekoliko dana nakon što sam bio pušten iz zatvora, Maksina i ja smo izašli na ručak s još jednim bračnim parom, u restoran blizu katoličkog okruga. Dok smo kasnije šetali kući, naišli smo na dvojicu ljudi. Jedan od njih je bio savijen kao da mu je muka, dok je onaj drugi držao ruku na njegovim leđima. Kad smo se približili, čovjek koji je bio pognut, iznenada se podigao i uperio pištolj u nas. Viknuo sam: "Bježi! Ima pištolj!" Iako je bio mrak, primjetio sam polje pred sobom. Ali nisam potrčao tamo, nego sam se okrenuo i potrčao natrag u restoran. Porušio sam stolove i pobjegao u kuhinju. Napadač me pratio. Vjerojatno je bio jedan od komandosa.

Izašao sam na stražnja vrata, skočio na kontejner, a odande na zid. Tada sam čuo dva hica, koja su me promašila. Skočio sam sa zida i počeo trčati. Što sada? Progonitelji su poznavali okrug isto tako dobro kao i ja. Popeo sam se na brežuljak i dotrčao do pruge. Stalno sam mislio da ću poginuti. Bacio sam se na zemlju između tračnica. Čuo sam još nekoliko pucnjeva, ali ovi su bili pomiješani sa zvukom policijskih sirena.

Ustao sam polako i vidio vojnu policiju. IRA je nestala. Bio sam zabrinut za Maksinu i prijatelje, ali saznao sam da su ih teroristi oborili na tlo prije nego što su pošli za mnom. Bili su u šoku, ali nisu imali nikakve druge ozljede. Policajac mi je rekao da me još jedan terorist čekao u polju. Da sam krenuo u tom pravcu, bio bih laka meta. Ulična svjetlost bi jasno ocrtala moju siluetu. "Kako si znao da trebaš trčati natrag u restoran?", pitao me policajac. „Previše sam pametan za njih“, nasmijao sam se.

Kad je Maksina zatrudnjela, molila me da napustim UVF. Obećao sam joj da ću to i učiniti, samo da bih je smirio, ali lagao sam. Ubrzo zatim rodio nam se sin. Prije nego što se rodio, otišao sam u bolnicu posjetiti Maksinu. Međutim, bolnica se nalazila u okrugu koji je bio opasna za protestante. Najprije sam morao proći vojni punkt, gdje su me pretresli. Odlučio sam pištolj ostaviti kod kuće, ali sam uzeo veliki nož. Također sam ponio buket cvijeća za Maksinu.

Kada sam došao do punkta, podigao sam ruke da bi me vojnici mogli pretresti. Jedan od njih je vrlo brzo pronašao nož ispod kaputa. Rekao sam mu da se nisam osjećao sigurnim na putu do bolnice i da sam ponio nož da bih se zaštitio. Netremice smo gledali jedan drugoga nekoliko napetih sekundi. A onda se napetost stišala i on me propustio. Odahnuo sam. Za trenutak sam pomislio da će me poslati natrag u zatvor.

Otac mi je pokušavao pomoći da se vratim normalnom načinu života. Odveo me u tvornicu gdje sam bio obučen za varioca i uspio je uvjeriti poslovođu da me ponovno zaposli. Počeo sam odlaziti na posao svakog dana, ali to se teško uklapalo u moje terorističke aktivnosti. Ako nisi pomagao protestante, bio si nitko i ništa i nisi

imao nikakvu zaštitu od irskih bandi koje su kontrolirale taj okrug. U stvari, smatrali smo za našu dužnost napraviti da republikanski distrikti ne budu sigurna mjesta.

Savršen dan da se opljačka banka, razmišljao sam u sebi jednog dana.

Promatrao sam tu banku tjednima. Bankar otključava vrata u isto vrijeme svakog jutra i isključuje alarm. Zatim se vraća do ulaza i uzima poštu. Ovo je bio trenutak povoljan za napad. Čudno, ali zakasnio je baš tog jutra kad sam ga planirao posjetiti.

Dok sam stajao na uglu ulice, čekajući, netko me je pozvao: "Paki, zar ne dolaziš na posao danas?" Bio je to moj šef koji se ponudio da me odveze na posao. Sagnuo sam se da ga pozdravim, a svo vrijeme sam se bojao da mi pištolj ne ispadne iz jakne. "Prvo moram otići na jedno mjesto, ali doći ću popodne", odgovorio sam. Izgledalo je da je bio zadovoljan odgovorom: "U redu. Vidimo se onda". Otišao je. Odahnuo sam i bacio pogled na moje prijatelje koji su stajali s druge strane ulice. Bili su obučeni kao ličiaci, ali umjesto boje u kantama su se nalazili pištolji.

Dok sam pričao sa šefom, bankar je stigao. Vidio sam ga kako dolazi do ulaza pokupiti poštu. Potrčao sam uza stepenice i oborio ga na tlo. Zatvorio sam vrata za sobom. "Ne miči se" zaprijetio sam mu, držeći pištolj ispred njegovog lica. Pustio sam svoje prijatelje. Zajedno s bankarom otišli smo do sefa. Ispostavilo se da službenik kod kojega je bio ključ, još nije stigao. Ništa drugo nam nije preostalo, nego da čekamo.

Došli su i drugi službenici, jedan po jedan. Pohvatali smo ih na ulazu i zaključali u ured, gdje ih je jedan iz bande držao na nišanu. Iznenada sam čuo buku na prozoru. Netko je s vanjske strane postavio ljestve uza zid. Čistač prozora! Rekao sam bankaru da ga pozove unutra. Plan je uspio, zatvorili smo i njega u ured, zajedno s ostalim taocima.

Bili smo u banci skoro jedan sat. Vozač koji je bio spreman za bijeg, vjerojatno je bio na rubu živaca. Napokon, došao je i službenik koji je imao ključeve. Otvorili smo sef i napunili torbe svežnjevima novčanica. Poslao sam ljude prurušene u ličioce da izađu ne glavni izlaz. Ja sam otišao na stražnja vrata, s jednim od mojih prijatelja. Dok smo se približavali vozilu, vojna patrola je prošla iza ugla. Mahnuo sam vozaču i poželio mu ugodan dan. Odzdravio je, ništa nije posumnjao.

Dva dana nakon toga šef me zamolio da mu se pridružim u autu do posla. "Postavit ćemo sigurnosne rešetke u banci", rekao je. "Pođi sa mnom, moramo uzeti mjere". Osjetio sam se neugodno. Pretpostavio sam kojim će putem šef krenuti i kad smo se zaustavili ispred banke, rekao sam mu: "Oprosti, ali ne mogu ući tamo! Nema šanse!" Izraz lica mu se promijenio: "Nemoj mi reći da si ti opljačkao ovu banku" tiho je izustio. Nisam odgovorio. Odvezli smo se natrag do tvornice, a šef je poveo nekog drugog sa sobom. Sada je znao da sam uključen u organizaciju, ali se bojavao objelodaniti, jer je znao da bi ga to stajalo života.

Mjesec dana kasnije, moja banda i ja smo opljačkali poštu. Ovog puta sve je išlo kao podmazano. Za dvije minute smo sve završili i pobjegli ukradenim automobilom.

Vratio sam se na posao kao da se ništa nije dogodilo. Ali dogodilo se nešto slično poslije ove pljačke. Vidio sam da je šef primio nekog posjetioca. Bio je to njegov prijatelj, jedan od radnika u pošti, koji mu je rekao za pljačku: "Ukočio sam se od straha. U trenutku kad su pljačkaši ušli, imao sam u ruci tristo funti. Rekli su nam da legnemo na pod, tako da sam legao preko novaca", smijao se. "Volio bih vidjeti lice tog pljačkaša kad bi saznao da je propustio ovaj novac".

Stojeći tamo, pomislio sam: kad bi samo znao koga unajmljuješ za posao, ne bi se tako smijao! Bio sam siguran u sebe. Nekada je policija dolazila usred noći da me pokupi, ali nikada nisu imali nikakvog dokaza protiv mene. Napokon, policija je uspjela uvjeriti

jednog od mojih ljudi da prijede na njihovu stranu. Primio je dvadesetpet tisuća funti i novu putovnicu. Za uzvrat je propjevao. Nije im dugo trebalo da dođu i uhapsu me. Čuo sam ih kako dolaze i pobjegao na stražnja vrata kako bih se sakrio u žbunju. Jedan od policajaca me spazio i oborio na zemlju, stavljajući mi lisice. Dok su me vodili, obratio sam se svojoj ženi; "Ne brini, uskoro ću se vratiti". A onda sam se sjetio da sam to rekao i zadnji put kad sam bio uhapšen.

Nisam se brinuo što će me vratiti u zatvor. Uostalom, borio sam se za britansku kraljicu i domovinu. Ali u zatvoru čovjek vrlo brzo klone duhom. Razmišljaš o tome što bi sve radio da si na slobodi. Poslije nekog vremena se navikneš na takav život i prestaneš misliti o životu vani. Ali teže je za oženjenog čovjeka. Stalno ti se mota po glavi da li će brak opstati. Nisam mogao prestati misliti o tome što Maksina radi i da li i dalje izlazi u kafiće. S kim? Ovakve misli su me izluđivale.

Nisam previše izvodio Maksinu. Obično sam govorio: "Da imam više novaca, više bih te i izvodio". Ali istina je bila ta da sam bio potreban UVF i radije sam odlazio sa svojom bandom. Jednom prilikom, kad sam bio uvjetno pušten, rekao sam Maksini: "Barem imamo dobar odnos kad smo zajedno". Njen odgovor me prenerazio: "Dobar je za tebe, ali ne i za mene. Misliš da je to što šalješ novac dovoljno za dobar odnos? Mi nemamo odnos. Uvijek radiš ono što ti hoćeš".

Nisam mogao otvoreno pričati s njom u zatvoru. Tamo nema privatnosti. Posjete su se održavale u ogromnoj sali. Bilo je teško pričati o ozbiljnim temama zato što je drugi zatvorenik sa svojim posjetiteljem bio na metar od nas i mogao je čuti sve što smo govorili. Većinom su naši razgovori bili vrlo kratki. Ponekad je odlazila sva uplakana zbog nedostatka privatnosti. Znao sam da su šanse za opstanak mog braka bile vrlo male. Nisam mogao održati dobar odnos. Kako sam i mogao kad smo zajedno provodili pola sata tjedno?

Pri jednoj od prvih posjeta, majka je pvela sa sobom djevojku iz susjedstva, Sharon. Primjetio sam je još kad smo se doselili u Belfast. Bila je prelijepa. Kad mi je bilo petnaest godina, ušila je simbol bande na moju jaknu, škotski tartan. Tijekom narednih godina

često me dolazila s majkom posjetiti. Nisam na to obraćao puno pažnje.

Dok sam čekao na svoje suđenje, čuo sam da je upravitelj zatvora ubijen. Pričao sam sa njim na dan ubojstva. Prošao je kroz zatvorsku praonicu i zaustavio me zbog papira koji sam držao u ruci. Mislio je da želim predati poruku drugom zatvoreniku i zatražio je da vidi o čemu je riječ. A to je ustvari bio moj popis na kojem je pisalo koja odjeća kome pripada. Teško mi je bilo povjerovati da je ovaj jadni čovjek ubijen samo nekoliko sati kasnije.

Upravitelji zatvora su otkazali sve posjete iduća tri mjeseca. Odlučili smo protestirati. Zahtijevali smo da razgovaramo s upraviteljem našeg krila. Došao je u blagovaonicu, ali nije htio čuti što smo mu imali reći, nego nam je naredio da se vratimo u ćelije. Kad se okrenuo da ode, dohvatio sam stolicu i udario ga njome u leđa. Bio je to znak ostalim zatvorenicima da počnu sa lomljavom. Tada nismo razmišljali o posljedicama, već smo samo dali oduška svom gnjevu i frustracijama. Upravitelj i njegovi čuvari su se povukli u zaklon.

Prepustio nam je krilo i tako je počela nova pobuna.

Vojska je još jednom morala doći. Vojnici su uperili puške u nas kroz željezne rešetke. Jedan gumeni metak pogodio me u rame i oborio na pod. Svi smo potražili zaklon iza nagomilanih stolova i stolica. Iznenada me udario mlaz hladne vode. Imao sam osjećaj da je cijela prostorija bila poplavljena. Dok sam se borio za zrak, osjetio sam vojničku čizmu na vratu. Uperio je pušku u moju butinu. Preklinjao sam ga da ne puca, ali on je povukao obarač. Osjetio sam kao da mi noga gori. Vrištao sam od bola.

Čuli smo zapovjed da svi stanemo uza zid. Nekoliko prijatelja mi je pomoglo da ustanem i držalo me da ne padnem. Jednog po jednog su

nas vodili zatvorskom liječniku. Bio je poznat po tome što je stajao pokraj zida s rukama na leđima. Ušao sam u njegovu kancelariju, skačući na jednoj nozi: "Da pogledamo tu nogu, skidaj hlače", nestrpljivo je naredio. Butina mi je bila duplo veća nego inače. Bila je sva modra, a tamo gdje je pogodio metak, ocrtavao se bijeli krug. "Kako si ovo izveo?" pitao je. Rekao sam mu za vojnika, ali nije mi povjerovao. Zaključio je da sam se sam ozlijedio. Ništa bolje nisam ni očekivao od njega, zato sam rekao: "Hvala doktore, lijepo je znati da se netko brine!"

Kad sam izašao iz kancelarije, čekao me slijedeći šok. Stražar je rekao: "Zabava tek počinje, Hamiltone. Potrči!" Pogledao sam niz hodnik i vidio stražare koji su bili poredani u dvije vrste sve do kraja hodnika, držeći svoje pendreke. Nisam se bojao nasilja. To je postalo nešto sasvim normalno za mene, bilo kad sam dobivao batine, ili kad sam druge tukao. Batine su obično u meni stvarale još veću mržnju prema vlastima.

Jedva sam vukao povrijeđenu nogu. Stražari su vrištali od uzbuđenja dok su me tukli svojim pendrecima. Pokušavao sam zaštititi glavu što sam bolje mogao, ali tada sam osjetio krv kako curi niz vrat od udaraca u glavu. Kad sam došao do stepenica, prestali su me udarati.

Dovukao sam se nekako do svoje ćelije.

Obrisao sam krv ručnikom i presvukao se. Moj cimer je već ležao na krevetu sa vlažnim ručnikom preko lica. "Koliko si udaraca dobio?", pitao je, smijući se. Prestao se smijati kad mi je vidio nogu. Još uvijek imam ožiljak na butini od gumenog metka kojim me vojnik pogodio. Neki od zatvorenika su zapamtili stražare koji su udarali najjače. Prosljedili su njihova imena teroristima vani koji su im se onda osvetili i tako se lanac nasilja nastavljao.

Konačno je počelo moje suđenje. Kad je sudac došao, primjetio sam da je isti onaj koji mi je sudio nekoliko godina ranije. Još uvijek sam pamtio da mi je rekao da me ne želi ponovno vidjeti.

Prvo se sudilo mom prijatelju. Dobio je dvanaest godina! Njegova uloga u pljačkama je bila mala. Ako je on dobio toliko, koliko li tek ja mogu očekivati? Već sam bio proglašen krivim i zato nisam

prisustvovao ostalim raspravama. Poslije duge pauze, sudac je prozvao moje ime.

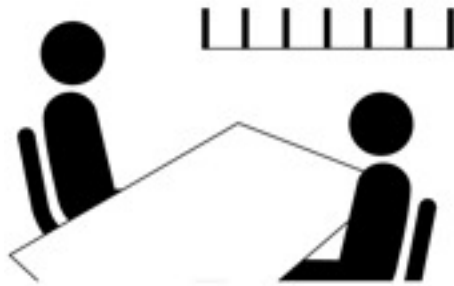
Čitao je listu svih optužbi, a onda je počeo objašnjavati presudu za svaku točku optužnice. Pet godina sam dobio za ovo, osam za ono, i tako dalje. Kao što sam i pretpostavljao, pozvao se na to da sam još uvijek bio na uvjetnoj.

"Hamilton", progovorio je sudac tiho, "očigledno je da ste se svi oslanjali na timski rad da biste ostvarili ove zločine. Zato mislim da bi bilo pogrešno kad bih te osudio na veću kaznu nego ostale. Osuđujem te također na dvanaest godina!"

I to je bilo to. Trebao sam provesti mnoge godina iza rešetaka. I dalje sam stiskao šaku i govorio: "Nema predaje!" Sudac i moja majka - koja je sjedila u publici - klimnuše glavama u nevjerici. Poslije suđenja prišao mi je moj odvjetnik i rekao da sudac ni prema kome nije bio blag osim prema meni. Okrenuo se k meni i rekao: "Izbjegao si najgore, trrebaš biti sretan". Odgovorio sam: "Pa ne vidiš me da se baš smijem". Pogledao me ravno u oči i rekao: "Trebao bi, netko se vjerojatno molio za tebe".

U to vrijeme nisam znao, ali Bog je zaista odgovorio na nečije molitve u moju korist, prije nego što su bile i izgovorene. Dok su me vodili natrag u zatvor, majka je još uvijek stajala u hodniku, razgovarajući s prijateljicom. Druga žena je bila gospođa Begs. Imala je osamdeset tri godine, bila je jedna od mojih teta. Rekla je mojoj majci: "Zatvor ga neće promijeniti. Kad bude izašao, nastavit će tamo gdje je stao. On je beznadan slučaj, ali Bog ga može promijeniti." Majka ju je pogledala oštro i rekla: "Zaista? A papa je vjerojatno punker?". Gospođa Begs je objasnila: "Stavit ću ga na svoju molitvenu listu i molit ću se za njega svaki dan".

Prebačen sam u zatvor Maze (labirint) poznat u Sjevernoj Irskoj i šire kao H-blokovi. Krila zatvora su u obliku slova H. Ovdje mi nije bilo dozvoljeno da nosim svoju terorističku uniformu. Rečeno nam je da se prema nama neće više ophoditi kao prema političkim zatvorenicima. Promatrali su nas kao prave kriminalce. Moj sin je tada imao tek nekoliko mjeseci. Sljedeći put kad sam ga imao prilike zagrliti, bilo mu je osam godina. Stražari su nam ubrzo stavili do

znanja tko je glavni. Blokovi su morali biti besprijeckorno čisti; podove smo morali stalno prati i laštiti. Laštali smo čak i zahodske školjke. Svaki zatvorenik je imao crnu plastičnu kantu. Nije se mogla iskoristiti kao oruđe, ali se morala blistati. Dnevni život u zatvoru je bio striktno reguliran i monoton. Dvorište u kojem smo vježbali bilo je depresivno mjesto i kada sam trčao u krug, osjećao sam se kao da trčim u nekoj konzervi. Vrhunac je bio kad smo kroz prozor ugledali neki avion koji bi tuda preletio.

Jednog jutra bio je moj red da čistim učionicu.

Ploča s drvenim okvirom stajala je u uglu. Pomislio sam kako bih mogao nešto napraviti od toga. Polomio sam drveni okvir i prokrijumčario ga u svoju ćeliju. Sljedećeg dana zatvorske vlasti su se uznemirile i započele pretragu. Ostali zatvorenici su znali da sam je krivac. Morao sam se pojaviti pred zatvorskim sudom, pred kojim sam bio optužen za uništavanje zatvorske imovine. Za kaznu sam cijeli tjedan bio zaključan u svojoj ćeliji - bez rekreacije i šetnje dvorištem. Zbog ovog sam postao poznatiji među zatvorenicima, ali i dalje sam bio novi momak u bloku i nisam imao nikakav poseban status. Važno je bilo da se na neki način istaknem. Osjećao sam se bolje kad sam u kantini sreo čovjeka s kojim sam već bio u zatvoru. Također sam sreo nekoliko članova bande iz moga okruga.

U zatvoru se teško prihvaća netko novi. Srećom, neki od zatvorenika su me podcijenili. Ogroman zatvorenik, koji je većinu svog slobodnog vremena provodio u teretani, hvalio se svojim prijateljima da ne bi ni osjetio kad bih ga udario u lice. Vrlo često sam nokautirao takve tijekom svog vremena u UVF, ali on to nije znao. Prišao sam mu i rekao: "Hajde! Krenimo iza ugla - samo ti i ja - pa da vidimo tko će se prvi vratiti." Iza vrata sam već bio sakrio drveni valjak za tijesto kako bih bio siguran da ću pobijediti. Odlučio sam da ću mu barem ruku slomiti, ali kad sam počeo psovati i izazivati, on se

iznenada predao i rekao da se ne želi tući. Tako sam izbjegao upadanje u nevolju zbog tučnjave.

Budući da sam stekao neke dobre veze, ponovno sam započeo s radom u praonici. Velike plave košare u kojima se prevozilo rublje bile su idealne za krijumčarenje hrane, cigareta i pornografske literature.

Žena me uglavnom posjećivala redovito, svaki drugi tjedan. I dalje sam se bojavao da će me prije ili kasnije napustiti. Priznala mi je da je neko vrijeme izlazila s nekim čovjekom, ali se zaklela da je s njim prekinula. Nedugo nakon ovog razgovora, napisala mi je poduže pismo u kojem je predložila da pokušamo još jedanput. Toliko sam bio sretan da sam skoro zaplakao.

Jednog dana su me prebacili u drugu ćeliju. Ovog puta sam iz ćelije mogao vidjeti ulazna vrata zatvora i promatrao sam ljude koji su dolazili i odlazili.

Maksinina prva posjeta nakon mog premještanja protekla je izvanredno. Držali smo se za ruke, čak smo se i ljubili. Vraćajući se u svoju ćeliju, osjećao sam se euforično. Popeo sam se do prozora, pokušavajući privući Maksininu pažnju da bih joj još jednom mahnuo.

Kao da su godine prošle prije nego sam je ugledao kako dolazi do ulaznih vrata. Uдахnuo sam duboko da bih je pozvao, ali tada sam vidio kako užurbano prilazi automobilu u kojem je netko sjedio. Čovjek je izašao i zagrlio je. Osjetio sam bol u trbuhu, a noge su mi se počele tresti. Bio je to čovjek za kojeg mi je rekla da je odavno prekinula s njim. Bila je to najgora stvar, u kojoj sva moja snaga i boriлаčko iskustvo nisu mogli pomoći. Morao sam se suočiti sa činjenicama. Brak mi se raspao. Nisam više imao ženu koja me čekala.

Tjednima nisam mogao spavati, pa sam i kada bih uspio zaspati, u snu osjećao veliku samoću. Nikog nije bilo da me zagrlji. Nije bilo ramena u zatvoru na koje bih se mogao nasloniti i isplakati. Roditelji i sestra su me voljeli, posjećivali i pisali pisma. Čak je i Sharon - ljubav iz tinejdžerskih dana - dolazila da me vidi, ali nije bilo osobe koju sam mogao voljeti i brinuti se za nju. Nije dugo prošlo kad je Maksina zatražila razvod. Još mi je teže bilo zbog toga.

Nisam ju mogao prestati voljeti. Pokušavao sam saznati sve o njoj i o njenom dragom. Nešto kasnije, sestra mi je rekla da su se ona i ovaj čovjek posvađali. Nije bilo vremena da likujem zbog dobrih vijesti, jer mi je odmah zatim rekla da je čovjek bio toliko razjaren da je udario mog sina po nosu. Odveli su ga u bolnicu, ali su doktori morali napraviti operaciju jer je hrskavica bila potpuno smrvljena. Morali su čekati da se hrskavica potpuno obnovi da bi je mogli namjestiti. Zbog toga je moj sin počeo mucati i buditi se noću vrišteći.

Mržnja se u meni počela gomilati preko svake mjere. Prije svega bio sam ljut na sebe zato što sam bio u zatvoru, a trebao sam štiti svog sina. Planirao sam napraviti tom čovjeku ono što je on napravio mom sinu. UVF sam držao po strani. Ovo je bilo između mene i njega.

Četvrtkom su se održavale službe u zatvorskoj kapeli. Odlazili smo tamo samo da bismo nešto radili. U zatvoru sam već proveo pet godina. "Ima li dobrovoljca da pročita molitvu?", pitao je zatvorski svećenik. "Kako bi bilo da pročitaš ti molitvu: "Gospodine Isuse Kriste, svojim ustima ispovijedam svoje grijeh; živio sam po svojoj volji, ne po tvojoj. Molim te oprosti mi; očisti me i podari mi novi život. Odričem se sotone i svih njegovih puteva i sada, na ovom mjestu, prihvaćam Isusa Krista kao Gospodina mog života". To je bilo ono što sam želio naglas reći Isusu. Šest puta sam se pomolio istim riječima da bih bio siguran da me Bog čuo. "To je to", mislio sam. "Sada sam kršćanin".

Cimer me pitao zašto se smješkam. Rekoh mu: "Upravo sam postao kršćaninom". Progundao je nešto i opsovao da bi mi stavio do znanja što misli o mojoj odluci. A onda se razderao: "Paki je postao kršćanin"! Zatvorenici u susjednim ćelijama smijali su se zajedno s

njim. Netko je viknuo: "Aleluja!" Netko drugi za njim je dodao: "Večeras će Paki učiniti prvo čudo, hodat će po vodi u kadi!"

Za vrijeme relaksacije, sreo sam jednog zatvorenika s kojim sam trebao igrati nekakvu igru. Kao i obično, igralo se u cigarete. Osjećao sam da takvo nešto ne priliči kršćaninu. Rekao sam mu: "Ne mogu večeras igrati tu igru. Sada sam kršćanin".

Samo me pogledao, ne rekavši ništa. Otišao sam zatvorskom svećeniku i rekao mu što se dogodilo. Dao mi je svoju prvu Bibliju, mali crveni Novi zavjet i pomolio se samnom. Postao sam glavna tema razgovora u mom zatvorskom krilu. Odlazeći na večeru, znao sam da je svatko već čuo što se samnom dogodilo. Tek što sam ušao u blagovaonicu i uzeo poslužavnik s povrćem i dvije kobasice, kad je jedan od zatvorenika stao na svoju stolicu i povikao: "Pošto je Paki postao kršćanin, bilo bi dobro da se zahvali za hranu!" Pocrvenio sam. "Svi pognite glave i zatvorite oči. Paki će se sada pomoliti!" Osjetio sam da trebam zahvaliti Isusu Kristu, zato sam zatvorio oči i kratko se pomolio. Kad sam otvorio oči, kobasica nije bilo u tanjuru. Nastavio sam zahvaljivati za sve obroke poslije toga, ali uvijek s jednim otvorenim okom.

Pisao sam svojim roditeljima o svom obraćenju. Otac je bio sumnjičav: "Jadni sin, poludio je u zatvoru". Ali majka je bila toliko ganuta da je odlučila prihvatiti Isusa Krista nedugo poslije toga. Ispričala je gospođi Begs o tome. Uopće nije bila iznenađena, iako sam bio na njenoj molitvenoj listi više od pet godina. Rekla je mojoj majci da je Bog skinuo teret s njenog srca iste noći kad sam se obratio i da se sada moli za moju buduću službu.

Odlučio sam promijeniti svoj život. Prije svega nisam više želio biti član UVF. Znao sam da se ova organizacija nije uklapala u moju kršćansku vjeru. Prestao sam uplaćivati novac za organizaciju, što sam radio i dok sam bio u zatvoru. Prestao sam primati posjete od bilo koga tko je bio uključen u organizaciju.

Nekoliko dana nakon što sam se obratio, otišao sam na svoj prvi molitveni sastanak. Svećenik je samo rekao: „Drago mi je što te vidim, Davide. Izvoli, sjedi. Čitamo iz poslanice Galaćanima". Sjedio sam u uglu i pratio proučavanje. Nešto kasnije, izvadio sam duhan i počeo savijati cigaretu. Svi su uprli pogled u mene. Pomislio sam: "Ovo sigurno nije u redu. Kršćani dijele stvari s drugima, a ja nikome nisam ponudio cigaretu". Ustao sam i pružio limenu kutiju unaokolo, ali svi su odbili. "Davide, ovdje ne možeš pušiti. Ovo je biblijsko proučavanje", svećenik je ljubazno rekao. Slegnuo sam ramenima i stavio cigaretu iza uha za kasnije. Čuo sam jednog kako je rekao: "Rekao sam ti da nije spašen". Jedan od kršćana u zatvoru pozvao me da prestanem sa pušenjem. Rekao je da bi to drugima dokazalo da sam ozbiljan u namjeri da služim Bogu. Nisam bio siguran da to mogu. Često sam pokušavao prestati pušiti - bezuspješno. Sada sam mogao prestati smjesta.

Saznao sam da se nekoliko zatvorenika kladilo u to koliko ću dugo biti kršćanin. Ponekad sam vjerovao da su u pravu i da neću izdržati. Pričao sam s Malenim o tome. Dao mi je neočekivan odgovor: "U pravu si. Ti nemaš snage da uspiješ, ali Bog ima". Pročitao mi je biblijski stih: "A onima koji su ga primili, dao je moć da postanu Božja djeca - onima koji vjeruju u njegovo ime".(Ivan 1:12)

Nešto kasnije jedan je od stražara došao u moju ćeliju i pitao me da li sam još uvijek kršćanin. Nasmijao sam se i klimnuo glavom. Udarilo me po licu. "Jesi li i dalje kršćanin?", pitao je i ponovno me udario. Jedan drugi stražar me pozvao kad sam se vraćao s posla. Rekao mi je da se skinem, jer me hoće pretresti da vidi krijem li oružje ili drogu. Držao me tako petnaest minuta, dok su drugi mirno išli u svoje ćelije. Htio sam ga udariti, ali sam pomislio da bi svi rekli, ako to napravim, da nisam kršćanin. Zatražio sam pomoć od Isusa. Neki od zatvorenika su me pitali zašto jednostavno njegovo ime ne

predam UVF i pustim ih da se obračunaju s njime. Nisam pristao na to. Cijeli tjedan je stražar igrao istu igru samnom svakog dana. Stisnuo sam zube i molio se. U ponedjeljak je neočekivano postao izuzetno ljubazan i nije više tražio da me pretresa. Bog je odgovorio na moje molitve. Tada nisam znao da je jedan od mojih UVF "prijatelja" proslijedio njegovo ime UVF organizaciji bez mog znanja. Tog vikenda dvojica UVF članova pratila su ga do kafića, a onda do toaleta. Priljubili su mu pištolj uz lice i pitali ga da li poznaje njihovog prijatelja zvanog Paki Hamilton. Poricao je, ali oni su mu svejedno zaprijetili da prestane s maltretiranjem. U suprotnom, rekli su mu da će ga ubiti budući da su znali gdje živi i mogli su ga srediti kad god su htjeli.

Nešto kasnije, čitao sam u Bibliji o krštenju etiopskog rizničara. Shvatio sam da se trebam krstiti. Tjednima sam razmišljao o tome. Bio je svibanj 1981. Jednog dana, dok sam radio u kuhinji, navratio je upravitelj zatvora. Dok je prolazio pokraj mene, obratio sam mu se: "Gospodine, mogu li načas razgovarati s vama?" Napraviti ovakvo nešto, bilo je protiv zatvorskih pravila. Zatvorenik, koji je želio razgovarati s upraviteljem, trebao je napisati molbu. Ali upravitelj je rekao: "Što želiš"? Rekao sam mu da sam kršćanin i da osjećam da je za mene jako važno da budem poslušan Kristovoj zapovjedi da se krstim. Pitao je: "Ne nadaš se valjda da ćeš biti pušten zbog toga, Hamiltone?"

Kasnije sam saznao da je bio baptistički propovjednik. "Zar ne možemo to obaviti u zatvorskoj kupaonici, gospodine?", predložio sam. Pogledao me za trenutak, rekao da će razmisliti o tome i otišao.

Bilo je još pet zatvorenika koji su postali kršćani i koji su se željeli krstiti. Dao sam njihova imena upravitelju. Tjedan dana kasnije, dok smo bili u ćelijama, naša vrata su se otključala. Stražar nam je svakome pružio ručnik i rekao da sidemo dolje do kupaonice. Svi službenici koji su u to vrijeme bili na dužnosti bili su kršćani! Potrudili smo se da ovo držimo u tajnosti, ali svi su znali. Pokušali smo se iskrasti, hodajući na prstima, ali su zatvorenici lupali po vratima i vikali. Jedan je vikao: "Paki hoda po vodi!"

Ispunili smo kadu mlakom vodom. Ušao sam i kleknuo. Nakon što sam isповјedio svoju vjeru propovjedniku, uronio me natraške u

vodu, a zatim podigao. Ostala petorica su me slijedila. Posljednji je bio krupan. Kad se popeo i kleknuo u kadu, voda je pokuljala iz kade i natopila sve koji su stajali naokolo, uključujući i upravitelja. Pogledao je na svoje mokro odijelo i nasmijao se. I drugi su se opušteno smijali.

Jednog dana, dok sam stajao u hodniku i ulijevao si toplu vodu za čaj, ugledao sam Maksininog novog prijatelja. Srce mi je počelo jače udarati. Doveden je u zatvor! Prišao sam mu, ali prije nego sam ga dohvatio, zatvorio je vrata ćelije koja se automatski zaključavaju. "Jesi li pretukao skoro neku bebu?", pitao sam ga kroz rešetke. Stajao je u uglu ćelije okrenut leđima. "Dogodilo se slučajno", rekao je. "Ubit ću te", zasiktao sam na njega.

Otada je gledao da bude u ćeliji kad sam ja bio vani. Čekao sam svoju priliku. Trudio sam se da blokiram sve svoje osjećaje, osim želje da ga ubijem. Razrađivao sam svoj plan. Ako bi išlo kako sam zamislio, sve bi bilo gotovo za par minuta; tijelo bi ležalo u dvorištu i sirene bi zapištale. Malo je izgleda da budem uhvaćen.

Dozvolio sam da želja za ubojstvom gori u meni. Tada mi je Bog progovorio kroz um: "Davide, oprosti mu". Kada Bog govori, on obično ne koristi puno riječi, ali govori jasno. Rekao sam da ću mu oprostiti kad ga ubijem. Ali Bog je rekao: "oprosti mu". Pokušao sam se nagoditi s Bogom: "Mogu li mu barem polomiti ruke i noge?" Bog ništa nije odgovorio. Razmišljajući o nagodbi koju bih mogao ponuditi Bogu, opet mi je došla ista misao: "Davide, oprosti mu". Zato sam se razgnjevio na Boga i rekao: "Pogledaj što je napravio mom sinu!" Tada mi je Bog progovorio ponovno i rekao: "Pogledaj što su napravili mom sinu!" Zaplakao sam i zamolio Boga da mi pomogne da mu oprostim. Otišao sam u dvorište i prišao

Maksininom prijatelju, kad sam vidio da je ostao sam. Dok sam mu se približavao, primjetio sam da se ukočio od straha. Bila je to prilika koju sam čekao. Lako sam mu mogao oduzeti život u tom trenutku. Umjesto toga rekao sam : "Ja sam kršćanin sada; Bog je oprostio meni i zato ja opraštam tebi zbog onoga što si napravio mom sinu". Vratio sam se u svoju ćeliju. Sada sam znao da sam postao drugi čovjek.

Nekoliko dana kasnije majka mi je došla u posjetu. Tada je i Maksinin prijatelj krenuo u sobu za posjetitelje. Dogodilo se da smo se obojica našli u "mrtvoj zoni" (kada su vrata ispred i iza zaključana). Vrata za nama su bila zaključana. Ona ispred nas se još nisu otvorila. Za trenutak smo bili sami. Bacio se na pod i prekrio lice rukama. Rekao sam mu da ustane: "Rekoh ti da ti praštam. Neću ti ništa".

Dok sam sjedio i razgovarao s majkom, njegova majka mi je prišla i zahvalila mi što ne napadam njenog sina. Nisam znao što da kažem pa sam samo promrmljao: "Ja sam kršćanin".

Imao sam običaj da za sitnicu prijetim ljudima pištoljem. Neke sam ozlijedio nožem ili čekićem. Jednom sam čak polio jednog katolika benzinom i zapalio ga. Ali sada sam bio siguran da takvo nešto više nikada ne bih mogao napraviti.

Nedugo poslije toga stavili su me u ćeliju s drugim kršćaninom. Mnoge noći smo proveli pjevajući pjesme koje smo naučili na biblijskom proučavanju. Nekada se nismo mogli sjetiti riječi, ali to nas nikada nije zbunjivalo. Nažalost, nije nam bilo dozvoljeno da unesemo pjesmarice u ćeliju. Mogli smo pjevati samo one pjesme koje smo zapamtili. Nekoliko dana kasnije rekli su mi da idem prosuti kolica puna trulog kupusa dolje na smetlište. Dok sam bio ondje pogledao sam na brdo otpada i primjetio hrpu crvenih knjiga razbacanih na podu. Bile su to zatvorske pjesmarice.

Htio sam ih odmah uzeti, ali znao sam da bih izgledao sumnjivo kad bih išta uzeo sa smetlišta. Zato sam skovao plan. Slijedećeg dana počeo sam skupljati sve otpatke koje sam mogao naći po krugu, samo da bih opet ponovo mogao otići do smetlišta. Primakao sam kolica crvenim knjigama. Dok je stražar gledao na drugu stranu,

sagnuo sam se, zgrabio dvije pjesmarice i stavio ih u kaput. Sve je išlo po planu. Kada sam krenuo ka svom krilu, čuo sam nekoga da trči za mnom: "Zaustavi tog zatvorenika!" Stražar sa psom je dotrčao i rekao mom pratitelju: „Sigurnosne kamere gore na zidu snimile su ga kako nešto uzima sa smetlišta i stavlja u kaput. Trebali ste ga puno bolje paziti!" Službenik se uozbiljio. Raširili su mi noge dok su me pretraživali. Pas je režao. Stražar je preko radija razgovarao sa kontrolnom sobom: "Zatvorenik je uhvaćen, počinjemo s pretresom, prijem".

Počeli su me opipavati. Nije im dugo trebalo da pronađu ono što su tražili. "Našli smo nešto", progovorio je jedan u radio, sav uzbuđen. "Što je"?, pitao je službenik koji je bio sa mnom. Volio bih da sam mu mogao vidjeti lice, ali se nisam usudio okrenuti. "To su, uh, dvije pjesmarice, prijem". "Molim vas, ponovite, prijem", odgovorili su iz kontrolne sobe. Službenik je ponovio: "Dvije drečave pjesmarice!"

Odveli su me službeniku zaduženom za čišćenje kruga, kome sam se javio kao dobrovoljac za posao. Stražar mu je rekao što se dogodilo i bacio dvije pjesmarice na stol. Počeo je vikati na mene. Pošto je stražar otišao, službenik se stišao i rekao: "To da više nisi radio, je li jasno, Hamiltone?". "Razumijem, gospodine. Žao mi je zbog ovoga".

Okrenuo se i izašao iz prostorije. Dvije knjige su i dalje ležale na stolu. Kako ih nitko nije htio, stavio sam ih opet u kaput i vratio se u ćeliju.

Te noći moj cimer i ja pjevali smo sve do zore. Pjevali smo svaku pjesmu koju smo znali, a onda smo počinjali ispočetka. Međutim, bili smo jedini u našem krilu koji smo mislili da je to super. Drugi su dovikivali da prestanemo. A mi smo im odgovarali; "Recite neki prijedlog! Samo

naprijed!"

Uspjeli smo čak zadržati pjesmarice i nakon pretresa ćelija.

Jedno od nepisanih pravila u zatvoru bilo je da katolici i protestanti ne staju jedni drugima na put i ne zvižde jedni drugima. Stražari su

bili naši zajednički neprijatelji. Nismo ni razgovarali s njima. Poslije mog obraćenja, počeo sam sa svima pričati, bez obzira da li se radilo o lojalistima, republikancima, lopovima ili seksualnim prijestupnicima. Sjećam se dvojice članova IRA-e kojima sam se obraćao kad god sam ih susretao iako nikada ni riječi nisu progovorili sa mnom i uvijek su s gađenjem skretali pogled u stranu. To mi nije smetalo - znao sam da će morati proći neko vrijeme dok me većina ne prihvati kao pravog kršćanina, naročito katolici. A ja sam bio uporan; pozdravljao sam ih i pokušavao s njima stupiti u razgovor.

Jednog dana dok sam sjedio vani u dvorištu gdje smo trenirali, čitajući Bibliju, vidio sam ovu dvojicu kako šetaju dvorištem. Bilo je pravo iznenađenje za mene kada je jedan od njih stavio slatkiš na moju Bibliju dok je prolazio. Pogledao sam za njima i kad su se vratili, obratio sam im se: "Hvala, nadam se da nije otrovno". Nasmijali su se i stali pokraj mene. Jedan od njih je rekao: "Promatrao sam te da vidim da li si stvarno jedan od onih nanovo rođenih kršćana". "I kakav je zaključak?", pitao sam. "Mislimo da si pravi kršćanin; svaki put kad te vidimo, ti čitaš Bibliju, zaista vjeruješ sve te stvari". "I stalno se smiješ. Je li to zato što si kršćanin ili što?", drugi je pitao. "Htio bih upoznati Boga kao ti". Otada smo često razgovarali zajedno.

Prvi put kad mi je bilo dopušteno da izađem na uvjetno, ispunio sam obećanje onoj dvojici da ću im svakome donijeti Bibliju u H-blokove.

Da mi je netko rekao da ću ovo raditi prvog dana kad budem izašao iz zatvora, poludio bih. Ja da kupim Bibliju za IRA teroriste! Bilo je to toliko daleko od stvarnosti da nikada ne bih mogao ni pomisliti takvo nešto. Pa ipak sam to napravio!

Poslije ovoga izbila je pobuna u drugom krilu. Svi irski zatvorenici su štrajkali glađu 1981. Zatvorska uprava nije imala nikakvu namjeru ispuniti njihove zahtjeve. Štrajk je trajao nekoliko tjedana. Pala je prva žrtva kao posljedica štrajka glađu. Upravitelj nije pristajao napraviti nikakav ustupak. Odmah zatim umro je još jedan zatvorenik. Bio sam šokiran onim što se događalo i molio sam se Bogu da ovaj protest prestane.

U početku se ništa nije događalo, ali onda sam čuo da je jedan od zatvorenika zatražio hranu. Njegova odluka je pomogla da se prekine pobuna. Bio je kršćanin i to mu je dalo hrabrosti da prekine štrajk glađu.

Atmosfera u zatvoru je i dalje bila napeta.

Nešto kasnije sjedio sam u blagovaonici i ručao kada je čovjek s moje lijeve strane rekao: "Ne ustaj sa stolice, planiramo protest. Svi sjedimo, nitko ne ustaje". Svatko je znao da će prvog koji ustane, zasuti metalnim poslužavnicima; biti pogođen sa stotinu ovakvih poslužavnika nije ugodno. Tek tada se drugima dopuštalo da odu. Prvi je žrtva, a nitko nije želio biti prvi.

Napetost je bila neizdrživa. Sjedio sam tamo i razmišljao o svemu ovome: kao kršćanin, ne mogu sudjelovati u protestima. Značilo bi da sam još uvijek kriminalac kad bih i dalje slušao takva naređenja. Počeo sam se moliti: "Gospodine, pokaži mi što želiš da napravim". Tek što sam završio molitvu, osjetio sam kao da me nevidljiva ruka uhvatila za ovratnik i podigla sa stolice! Polako sam krenuo između stolova prema vratima. Čekao sam da poslužavnici polete, ali ništa se nije događalo. Sekunde su prolazile kao sati u blagovaonici, ali do sada su već trebali početi.

Netko od njih je glasno progovorio: "Ne odlazi Paki zato što se boji, već zato što je kršćanin". Nitko nije ni mrdnuo. Nastavio sam hodati prema vratima. Istog časa, oni koji su čekali svoju šansu da pobjegnu, skočili su. Sve više njih je počelo napuštati prostoriju. Za nekoliko minuta protest je bio završen i svi su napustili blagovaonicu. U ćeliji sam se ponovo molio: "Bože, ne čini ovo ponovo, nije dobro za moje zdravlje!".

Međutim, nisam uvijek bio uzoran kršćanin. Jednog petka radio sam u krugu; stražar me nadgledao. Sadio sam ruže. Odjednom je počela pljuštati kiša. Stražar se otišao skloniti i ja pođoh za njim. Lilo je kao iz kabla. Stražar mi je rekao: "Zašto si prekinuo s radom? Vрати se svojim ružama". Dobro sam ga pogledao da vidim da li se šali - nije se šalio. Prigovorio sam: "Gospodine, dobit ću upalu pluća ako izađem raditi po kiši".

Samo je odvratio: "Ti ćeš pokisnuti, ne ja. A sad natrag na posao". Rasrdio sam se i sav se zajapurio: "Neću pokisnuti zato što odbijam raditi". Nadao sam se da će mi dobar ugled koji sam sada uživao u zatvoru pomoći, ali službenik me otjerao u kazneni blok. Razmišljao sam: je li moguće da se ovo meni događa! Netko će se vjerojatno za par minuta vratiti i pustiti me odavde. Ali nisam bio te sreće. Ostao sam tamo cijelog vikenda.

Čak su me i službenici došli vidjeti. Rekli su mi da je službenik koji me zatvorio novi tip koji je bio na poslu tek tjedan dana. Nije bilo u njihovoj moći da mi pomognu bez upraviteljeve naredbe, a on je već bio otišao na vikend. Upravitelj me došao vidjeti tek u ponedjeljak. Bio je to onaj koji mi je dozvolio da se krstim. Čitao sam Bibliju koju sam nabavio. "Što ja to čujem, Hamiltone, nećeš raditi?" Stavio sam prst na stranicu koju sam čitao i zatvorio knjigu. Ispričao sam mu što se dogodilo. Ispostavilo se da je službenik ispričao istu priču, ali je izostavio reći da je u to vrijeme pljuštala kiša. Upravitelj se nije nimalo uzrujao. "Rekao bih da te đavo naveo da takvo nešto napraviš, Hamiltone". "Ne, đavo nema nikakve veze s tim. Jednostavno mi se nije svidio stav vašeg službenika." Pogledao me, blago se osmjehnuvši: "A meni se ne sviđa tvoje ponašanje; uvjetno ti je ukinuto". Bio sam zapanjen. Očekivao sam da ću poslije sve nepravde koju sam doživio biti rehabilitiran, ali upravitelj mi ovog puta nije bio naklonjen. Kad je otišao, počeo sam se moliti Isusu: "Gospodine, tvoja riječ je posljednja i ti možeš napraviti da mi ovaj čovjek vrati uvjetno do ponedjeljka". A onda sam otvorio Bibliju, tamo gdje sam bio stao. Rečenica na koju sam stavio prst glasila je: "NE, NEĆU". Nisam mogao vjerovati! S Bogom se ne možeš prepirati. Ustvari možeš, ali nema nikakve koristi od toga: Bog i ja se prepiremo stalno, i on uvijek na kraju pobijedi!

Uživao sam kad mi je Sharon dolazila u posjetu. Odlučio sam da ako se budem ponovno ženio, to mora biti žena s vrlinama koje je ona imala. Nikada nisam ozbiljno razmišljao da se njome oženim. U nju

sam bio zatreskan kad sam bio tinejdžer i to je bilo sve. Nikada nisam ni sanjao da bi mogla biti zainteresirana za mene.

Kad sam po drugi put pušten uvjetno, posjetio sam njenog brata Billya. I Sharon je došla. Ostali smo zajedno do kasno. Poslije nekog vremena Billy je otišao na spavanje, a ja sam prvi put ostao nasamo sa Sharon. U zatvoru je uvijek netko bio tu kad bismo se vidjeli, da ne govorim o stražarima. Razgovarali smo do zore. Kad je sunce izašlo, već me obuzeo osjećaj da ne mogu bez nje. Vratio sam se u zatvor s njenom slikom u Bibliji. Svima sam je pokazivao: "Hej, momci, pogledajte moju djevojku". Kad su vidjeli sliku, rekli su: "Pa zar to nije djevojka koja te redovito posjećivala; zar tada nije bila tvoja djevojka?" Sedam mjeseci, nakon što su me pustili iz zatvora, Sharon i ja smo se vjenčali.

Nikada neću zaboraviti upraviteljeve riječi: "Hamilton, kazna je odslužena".

Bila je 1983. Zbog dobrog vladanja bio sam pušten poslije samo devet godina zatvora. Poslijednji put sam prošao dvorištem. Neki od

službenika su se oprostili sa mnom. Bio sam sretan što neke od njih neću bar za neko vrijeme vidjeti, dok sam druge zavolio kao braću. Međutim, sada sam stupao u novi život.

Paki Hamilton, terorist, bio je mrtav, a na vrata je izašao Paki Hamilton, evanđelist.

Prvih nekoliko mjeseci bilo je zaista teško. Nisam imao običaj otvarati i zatvarati vrata, nositi novac i odlučivati kako da ga trošim. Također sam se morao naučiti jesti iz običnog tanjura.

BOG JE BIO S NJIM ZATO ŠTO JE ON VJERAN.

Nakon što je bio pušten iz zatvora, David je počeo raditi za kršćansku organizaciju. Sada puno putuje i govori ljudima kako Božja ljubav mijenja živote. Njegov život je živi primjer kako Božja ljubav može savladati i najdublju mržnju u čovjekovom srcu.

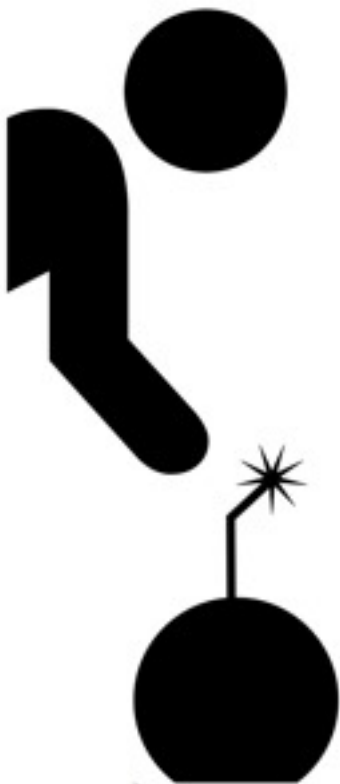
Isus se molio za svoje mučitelje čak i kada je bio na križu, u teškim mukama. Njegova ljubav je preživjela najteži test od svih i zato je stvarna. Ako tražiš ljubav, potraži onda Isusa.

NEKOLIKO PODATAKA O DAVIDOVOM ŽIVOTU:

David Hamilton je rođen 1956. u Cookstown-u, pokrajina Tiron, Irska. Njegov otac je bio vojnik u britanskoj vojsci. Kad mu je bilo devet godina, njegova obitelj se doselila u Belfast.

Otkad je izišao iz zatvora, radi za "Prison Fellowship" u Manchesteru. Dvije godine je vodio kršćansku omladinsku misiju u Irskoj. Sada vodi centar za obuku pod imenom "Barka" u Manchesteru, u kojem obučava mlade ljude i žene da postanu takozvani "Dobri Samarijanci" za ljude u potrebi. On i njegova

supruga Sharon imaju troje djece (Adam, Jonathan i April). Također ima dvoje djece iz braka sa Maksinom.

Priča južnoafričkog terorista

Stevena Lungua

SUSRET S BOGOM U ZAPALJENOM ŠATORU

Jednog dana primjetio sam ovaj ogromni okrugli šator na livadi blizu našeg grada.

Ljudi su svake večeri hrlili u šator i moglo se čuti kako svi zajedno pjevaju. Saznao sam da je šator pripadao kršćanskoj misiji iz Južne Afrike.

Okupio sam članove svog Marksističkog oslobodilačkog odreda. "Čujte, ništa dobro ne dolazi iz Južne Afrike!", rekao sam svojim ljudima. Bila su dvanaestorica. "To je zemlja apartheida. Zašto su došli ovdje propovijedati o svom Bogu? Hoće nam isprati mozak. Naučimo ih pameti". Moj govor je ostvario željeni učinak. Ljudi su strasno izrazili svoju podršku.

Još 1960-tih borili smo se protiv ugnjetavanja crnaca u britanskoj koloniji Rodeziji. Zemlju smo još uvijek zvali Zimbabve. Svojoj grupi sam objasnio plan. "U grupama od po dvojice opkolite šator. Ja ću ući unutra i sjesti među publiku. Kad budem izašao, bacite kamenje i molotovljeve koktele na ulaz u šator."

U ruci sam držao papirnatu vreću u kojoj je bilo pet molotovljevih koktela. Potražio sam mjesto u zadnjem redu. Sastanak je već bio počeo. Crni propovjednik - od oko tridesetak godina - stao je za propovjedaonicu i preko glava slušatelja pogledao ka ulazu u šator. A onda je glasno prozborio: "U Rimljanima 6:23 Biblija kaže. "Jer plaća za grijeh je smrt. Ali Bog nam kroz Isusa Krista daje vječni život, koji počinje sada i nikada ne završava".

Planirao sam svojim ljudima dati ugovoreni znak, ali propovjednik je opet pridobio moju pažnju. Za trenutak je zastao, a onda je tihim glasom rekao: "Plače mi se. Plače mi se zato što znam da će mnogi večeras morati poginuti ako ne prihvate Isusa Krista u svoje živote".

Kakva je ovo predstava? Protiv svoje volje sam uvidio da se propovjednik obraćao meni svojim biblijskim stihom. Njegove riječi su zvučale kao da je znao za naš plan. Ako je tako, onda je sigurno morao znati i tko smo. Nije bilo vremena za gubljenje. Gurnuo sam ruku u vrećicu da bih izvadio jednu od bombi.

Propovjednik je nastavio: "Svi ste vi zgriješili. Svi ste varali druge, lagali i nepravedno postupali s ljudima". Iznenada su mi proletjele kroz misli sve loše stvari koje sam nedavno radio. Postao sam svjestan mržnje u sebi koja me izjedala. Osjetio sam kao da se propovjednik obraća meni direktno i grijesima u mom životu. Zaboravio sam na planirani napad i na moje ljude koji su čekali vani. Morao sam još malo slušati.

Propovjednik je sada počeo govoriti o Isusu. On nije bio moćni vladar, objasnio je, već jedan od ljudi, siromašan čovjek. Došao je iz naroda kojeg je ugnjetavala strana sila - baš kao i nas. Uspokos ovome, on je imao moćnu, ustvari, svemoćnu vlast. Liječio je bolesne, čak je i mrtve oživljavao. "Naposljetku su ga ubili oni koje je došao spasiti" nastavio je propovjednik. "Njegova smrt je omogućila ljudima da se pomire s Bogom. Ima li nekoga tko želi prihvatiti Isusa u svoj život? Možete zamijeniti svoje grijeha za njegovu ljubav i bogatstvo".

Odjednom sam razumio što je to što mi Isus nudi. Shvatio sam koliko je bola, samoće, mržnje prema sebi i straha vladalo u meni; suze su mi potekle niz obraze. Želio sam se osloboditi ovog nepodnošljivog tereta kojeg su unutarinja bol i moji zli putevi nagomilali.

Držeći svoju vreću, prošao sam između stolica i došao u prednji dio šatora.

Točno kad sam bio nadomak propovjednika, noge su me izdale zbog čega sam se srušio na pod.

Redari su pritrčali namjeravajući me izvući van da bi zaštitili propovjednika. Odjedanput, sa svih je strana kamenje počelo udarati u šator. Nastala je panika. Moji ljudi su pošli u napad, ne čekajući na moj znak. Čula se eksplozija i šator je zahvatila vatra. Ljudi su počeli vrištati i gurati se, pokušavajući naći izlaz. Još nekoliko bombi je palo na krov šatora. Propovjednik je još uvijek stajao za propovjedaonicom. Zatvorio je oči i koncentrirao se kao da se moli. "Može li Isus spasiti čovjeka poput mene?" doviknuo sam mu. Pogledao me: "Da", rekao je odlučno. Isus je umro za tebe. Bog te voli". Pošto sam se našao oči u oči sa propovjednikom, moj buntovni duh se probudio. Što je Bog ikada učinio za mene? Dopustio je bjelcima da me zlostavljaju. "Ubit ću te zbog toga", zaurlao sam na propovjednika.

Posegnuo sam za pištoljem koji mi je bio za pojasom, ali nešto me zadržalo. Ponovno sam se osvjestio i shvatio gdje sam. Šator je bio skroz prazan. Četvrtina šatora je bila u plamenu. Zapaljeni dijelovi šatora padali su oko nas. Propovjednik me nježno uzeo za ruku i izveo van. Vidio sam kad je posljednji posjetitelj pobjegao. Otišli smo do obližnjeg stabla i sjeli. Stalno sam mislio na to da će se policija svakog trenutka pojaviti, ali nisam mogao ostaviti propovjednika.

Zamolio me da mu kažem nešto o sebi. Bilo je to prvi put da se netko zainteresirao za mene.

Rekao sam mu kako me otac mrzio i odbacio. Majka me napustila još dok sam bio dijete. Noću sam spavao ispod mostova, a danju

prekapao po smrdljivim kontejnerima, tražeći hranu. Kasnije sam se pridružio Marksističkoj paravojnoj grupi, koju sam sada vodio.

Pastor me gledao sa sažaljenjem. Nikada ranije to nisam vidio. "Želio bih ti nešto pročitati", rekao je i otvorio svoju Bibliju: "Evo teksta koji je napisan za takve kao što si ti". Psalam 27:10: "Kad me otac i majka ostave, Gospod će me prihvatiti".

U tom trenutku sam osjetio Božju ljubav. Kleknuo sam i počeo se moliti: "O Bože, ništa nemam i ništa sam. Ne mogu ni čitati, ni svoje ime napisati. Prihvati me, molim te prihvati me. Kajem se za sve zlo koje sam ikada učinio. Isuse, molim te, oprosti mi i prihvati me".

Od šatora je ostao samo pepeo. Izgledalo je kao da nitko nije ni primijetio požar. Policija se nije pojavila, zato sam otišao u prvu policijsku postaju i predao se. Predao sam im svoje oružje. Poslije osam sati ispitivanja i pritvora, bio sam pušten. Policajac mi je dao novac za moju prvu Bibliju.

(Steven Lungu je naučio čitati i pisati, pohađao je i biblijsku školu. Odlazio je na misionarska putovanja u Bocvanu, Zambiju, Južnu Afriku, Mozambik i u svoju rodnu zemlju Zimbabve. Sada je propovjednik u obližnjoj državi Malavi).

VALID ŠUBAT - NJEGOV ŽIVOT U SUKOBIMA NA BLISKOM ISTOKU

U djetinjstvu je Valid Šubat bacao kamenje na Židove koji su se molili kod Zida plača. Kasnije je postao terorist i sakupljač novčanih sredstava za PLO (Palestinsku oslobodilačku organizaciju, engl. *Palestine Liberation Organization*) u Chicagu. Sada vjeruje u Isusa Krista. U našem ekskluzivnom intervjuu, Valid Šubat govori o svom životu tijekom sukoba na Bliskom istoku.

Kako i gdje ste odrasli?

V. Šubat: Moj djed je posjedovao nešto zemlje u mjestu blizu Betlehema. Bio je dobar prijatelj Haj Amin-Huseina, velikog muftije jeruzalemskog (koji je surađivao sa Hitlerom). Njegov cilj je bio uništiti židovsku zajednicu u islamskim zemljama. Bio je rat kad mi je bilo šest godina, a Izrael ga je dobio.

Odrastao sam u islamskoj obitelji. Moj otac je bio Musliman. Bio je muktar, što znači da je bio islamski starješina u selu. Moja majka je bila Amerikanka, a sreli su se na Humboldt sveučilištu. Odlučili su se vratiti u Izrael, koji je tada bio dio Jordana. Primorao ju je da se preobradi na islam. Nekoliko puta je pokušavala pobjeći, zbog čega joj je oduzeo putovnicu. Nije joj bilo dopušteno da ode kući. U tajnosti, ona je i dalje bila kršćanka.

Da li ste zaista kao dječak jeli kokice i gledali filmove o holokaustu?

V. Šubat: Da, radili smo to u kući. Izraelska televizija je prikazivala ove dokumentarne filmove nekoliko puta dnevno. Bila su samo dva TV kanala u to vrijeme, jordanski i izraelski. Nikako nismo mogli izbjeći tu temu. Uživao sam gledajući te filmove. Nisam znao da su ti zločini zaista bili učinjeni. Uostalom, u školi su nas učili da je

holokaust bio židovska propaganda izmišljena poslije rata i neistinita. Gledao sam ove filmove s vrećicom kokica u ruci. Bili su nam zabavni. "Kako su samo mogli naći toliko glumaca sa obrijanim glavama?" Nismo vjerovali da su mrtva tijela bila prava. Mislili smo: "Čovjek koji je snimio ove filmove sigurno je genije".

LEKCIJE O ANTISEMITIZMU

Mislili ste da su filmovi o holokaustu bili propaganda i to vas je toliko razljutilo da ste postali terorist?

V. Šubat: Da, tako je. Važno je razumjeti kako je Hitler zavodio njemački narod. Lišio ih je osnovnog obrazovanja - bilo je to ispiranje mozga. Predstavljao je Židove kao štakore, a svoj vlastiti narod kao čuvenu arijevsku naciju. Islam je radio isto. U nacističkoj Njemačkoj Židovi nisu imali nikakva prava. Oni su još uvijek diskriminirani u islamskim zemljama. U Hitlerovo vrijeme živjeli su u getima. U islamskim zemljama im se ne dozvoljava da koriste glavne putove, moraju ići sporednima. Židov ne može graditi kuću ili biti sahranjen do Muslimana. Muslimani su, kažu, posebna rasa, posebni ljudi. Židovi su poznati kao "majmuni". Sistem koji se primjenjivao u nacističkoj Njemačkoj još se uvijek primjenjuje u palestinskim školama.

Ovakav ste stav stekli u školi?

V. Šubat: Da, u školama nismo dobijali pravo obrazovanje. Naše obrazovanje može se usporediti sa onim za vrijeme Hitlerovog režima ili sa stavom da se protiv Židova trebamo boriti širom svijeta. Ono oslikava Muhamedovu izreku u hadisu: "Borite se protiv Židova i ubijajte ih dok se ne počnu skrivati. Ali kamen i drvo će reći: O Muslimanu, o slugo Alahov, evo ga Židov koji se skriva iza mene. Hodi i ubij ga!"

Postali ste terorist. Da li je to bila vaša odluka ili samo posljedica indoktrinacije u školi?

V. Šubat: Terorist sam postao zbog indoktrinacije. Ali toga nije bilo samo u školi. Indoktrinacija je bila sastavni dio kulture, postojala je i u džamijama, novinama i medijima, čak je bila prisutna i u grafitima napisanim duž puteva. Bila je u pjesmama i umjetnosti - u svemu. Sve je antisemitsko, sve. Kad sam se ponovno vratio u svoju zemlju, nisam mogao vidjeti zid na kojem nisu bili ispisani grafiti sa antisemitskom porukom, bilo da se radilo o kući ili običnom zidu.

Tako je bilo i 2004.g.?

V. Šubat: Ne, grafita s porukama "Ubijte Židova", „Uništite Židove", "revolucija" i "rat" ima svuda.

A onda sam bacio bombu...

ISPIRANJE MOZGA JE USPJELO. VALID ŠUBAT NIJE VIŠE
BACAO KAMENJE NA ŽIDOVE POKRAJ ZIDA PLAČA.
POSTAO JE TERORIST.

Konačno ste i sami postali terorist. Što je to zapravo značilo?

V. Šubat- Počinješ s malim i ne zaustavljaš se dok se ne uključiš u veće aktivnosti. Počeo sam sa bacanjem kamenja, a završio sam u zatvoru zato što sam posjetio stručnjaka za pravljenje bombi u Jeruzalemu. Napravio je tempiranu bombu za mene. Da bih je sakrio pri prolazu kroz kontrolni punkt u Starom gradu, stavio sam je u štrucu kruha. Uspio sam se izvući iz Starog grada. Želio sam da bomba eksplodira u Izraelskoj banci u Betlehemu, ali onda sam vidio arapsku djecu kako se tamo igraju i nisam ih želio povrijediti. Odlučio sam bombu baciti na krov banke. Eksplodirala je pet minuta kasnije. Vidio sam veliki stup dima i otrčao kući. Poslije tri dana sam saznao da nitko nije povrijeđen. Po prvi put sam imao priliku osjetiti što znači imati nečiju krv na svojim rukama, biti odgovoran za nečiju smrt. Na svu sreću, nitko nije poginuo u ovom napadu, ali vidio sam ljude kako umiru na drugim mjestima.

U vrijeme ovog napada Valid Šubat je imao samo šesnaest godina. Jednom drugom prilikom, on i njegov kolega su skoro ubili jednog izraelskog vojnika koji je pokušao uhvatiti čovjeka koji je bacao kamenje. Udarili su ga motkom i nanijeli mu ozbiljnu povredu, sjeća

se Šubat. Netko je prišao da mu pomogne, spašavajući tako vojnikov život.

Zatim ste otišli u Chicagu gdje ste prikupljali novac za PLO. Što je bio vaš zadatak?

V. Šubat: Radio sam u programu koji je organizirala američka vlada za arapske studente. Bio sam predsjednik Palestinskog bratstva i radio kao prevoditelj, između ostalih stvari. Svoju ulogu sam igrao kad bih govorio na engleskom, ali na arapskom sam govorio istinu. Na taj način smo organizirali udruženje za prikupljanje novaca. Na arapskom smo govorili da je to za PLO - što je bila istina. Na engleskom smo govorili da želimo pomoći kulturu. Bio nam je potreban novac. To nam je pomoglo da dobijemo novac od američke Vojske spasa.

Ponekad smo u Chicagu organizirali palestinske i islamske mitinge, ili slične događaje.

Jednog dana ste postali kršćanin. Kako se to dogodilo? To nije nešto što se viđa svaki dan.

V. Šubat: Tako je, to nije obična promjena.

Bio sam oženjen vjernom kršćankom i želio sam je preobratiti na islam. Pokazivao sam joj Kuran i govorio joj da je to veličanstvena knjiga. Rekla je da ne vidi razlog zašto bi trebala mijenjati svoju vjeru. Rekao sam joj: "Tvoja vjera je iskvarena. Židovi su je iskvarili. Židovi su ubijali proroke. Kako im možeš vjerovati?" Odgovorila je: "Možeš mi pokazati jedan nedostatak u Bibliji?" Kupio sam sebi Bibliju i našao priču o Davidu i Bat Šebi. Rekao sam svojoj ženi: "Pogledaj ovo. Kako je prorok mogao nešto takvo napraviti toj ženi, a onda joj je i muža ubio? Muhamed nikada nije takvo što napravio!" A onda sam otvorio Kuran i našao priču o Saidu, Muhamedovom posvojenom sinu. Muhamed je htio spavati sa Saidovom ženom...

Uvijek sam hvalio Kuran, ali sada sam vidio da čak i Kuran ima takvu priču. Zašto je Muhamed spavao sa ženom svog posvojenog sina? U Bibliji je Natan došao Davidu i pitao ga "Što misliš o

čovjeku koji otima tuđu ženu, a onda joj ubije muža?" Natan je rekao: "Ti si taj"! David se pokajao. Žestoko je bio kažnjen za svoja djela. Ništa slično nisam našao u Kuranu. Što god Muhamed radio, uvijek se smatralo ispravnim.

Pogledao sam se u ogledalo: "Čekaj malo", rekao sam sam sebi, "ni ti nisi savršen". Ponovno sam uzeo Bibliju i čitao o Izraelu, kako je Bog podigao ovaj narod u prošlosti i kako je govorio što će im se dogoditi u budućnosti. Sve se dogodilo kako je i rekao. On je zaista Bog proroštva, Bog koji je još u prošlosti znao što će se dogoditi u budućnosti. Biblija ima 8352 stiha samo o proroštvima, od kojih se većina već ispunila.

Shvatio sam da sam ja taj koji je loš, a ne Židovi, kao što su me učili. Zašto smo ih kao djeca gađali kamenjem? Zašto smo podmetali bombe? Nikada nisam upoznao Židova niti sam pričao sa jednim od njih, ali mržnja je postala strast. Zašto? Zato što ih je netko proglasio neprijateljima- sotona! On uništava sve, čak i Muslimane. On nas mrzi. Polako sam počeo uviđati sotonine namjere, a to je problem s kojim se islam suočava. Islamisti ništa ne govore o sotonini i nemaju pojma tko je i kakvo zlo nanosi. O njemu se govori kao o nekoj budali. Njegov posao je da nas iskušava na piće, kockanje i grijeh. Ali to nije njegov glavni posao. On nas zapravo želi spriječiti da ne vidimo Boga. To se dogodilo još na početku svijeta, kao što doznajemo iz prve knjige u Bibliji - Postanku. Pad čovječanstva u grijeh se ne spominje u Kuranu. Tamo gdje nema pada u grijeh, nema ni potrebe za iskupljenjem.

Obavijestio sam jednog od Arafatovih diplomata o svojoj odluci. Sve što je mogao reći je da sam izdao svoju vjeru i svoj narod. I moja obitelj me odbacila. Odrekli su me se i oduzeli mi svu imovinu. Naučio sam da kršćanin mora proći kroz stradanje.

Da li se osjećate kao Mojsije u pustinji?

V. Šubat: Da. Često čujem o problemima kršćana i mesijanskih Židova i mogu zamisliti kako se Mojsije osjećao. Neki mi kažu da se ne bih trebao pozivati na Bibliju kada govorim, ali kako da to nečinim? Mojsije se popeo na goru Sinaj da bi primio ploče sa zakonom na njima. A onda su ljudi rekli: "Sidi dolje, mi imamo svog

boga - zlatno tele". Ponekad se tako osjećam. Ljudi žele živjeti u miru jedni s drugima, ali bez Biblije. Kako se mogu nadati miru kad ne mare što im Bog ima za reći.

Vaš cilj je da se vratite iz Amerike na Srednji istok kako biste zaustavili ispiranje mozgov. Kada i kako namjeravate takvo što napraviti?

V. Šubat: Čekam da me Izraelci pozovu.

Intervju vodio Daniel Gerber